

PROP DE VOSALTRES

S'acosta Setmana Santa

Estimats diocesans:

Atots ens alegra poder tornar a la normalitat de la vida quotidiana. La situació produïda per la pandèmia va alterar molts costums de la nostra societat i va produir variacions en les nostres vides tant en l'àmbit personal com en el professional i familiar. Va afectar tots els sectors socials però de manera molt intensa els hospitals i residències de gent gran. Segurament la nostra generació no havia viscut mai una situació similar que ens ha commocionat de manera profunda i majoritària. Ara sembla superada.

Dins d'aquesta anomenada —i esperada— normalitat social, ens ha sorprès en les últimes setmanes la irrupció de la tragèdia al centre d'Europa que provoca milers de morts i una enorme quantitat d'edificis i ciutats destruïdes: la invasió d'Ucraïna per part de l'exèrcit de Rússia. Dues nacions veïnes que han tingut un agermanament en el passat, no exempt d'unes relacions convulses, i que s'han vist abocades a suportar l'anihilació de l'una sobre l'altra. Sembla que ja no sabem distingir entre la normalitat i el fet extraordinari, que s'esdevé de manera imprevista o no pretesa. Mentre que la normalitat s'assenta en la rutina i en la tranquil·litat, el fet extraordinari gairebé sempre es teixeix de sofriment, de sang i de solitud.

Cal que els cristians apliquem en tot moment el que amb tanta claredat ens proposa Jesucrist: la compassió i la misericòrdia. Necessitem sentir des del fons del cor el que s'acosta als sentiments dels

altres basats en l'amor sense condicions i sense exclusions. La Passió i Mort del Senyor ens situa davant la realitat de les nostres provocacions contra els altres, davant les maldats comeses. La seva mateixa Resurrecció ens permet afirmar el triomf de la bondat i de la vida sobre el pecat i la mort. Tot queda assumit en la persona de Jesús, tot troba la seva explicació, tot porta a superar els odís i fer real el contingut del Sermó de la Muntanya, amb les paràfrasis i explanacions de molts que l'han meditat i ens ofereixen les seves reflexions: «Beneïu els qui us persegueixen, no maleïu. Alegreu-vos amb els qui s'alegren, ploreu amb els qui ploren [...], sense retornar a ningú mal per mal [...]. No et deixis vèncer pel Mal; al contrari, venç al Mal amb el Bé». Sigueu misericordiosos i trobareu misericòrdia.

¿Com portar a la vida diària aquests consells i mandats evangèlics? La resposta camina sempre en la mateixa direcció: actuant amb l'estil de Je-

sús. A Ell mateix li hem de demanar coratge, convicció i esperança, ja que només així aconseguirem un tracte de germans. No hem d'acceptar amb resignació que aquesta manera de procedir resulti impossible en determinades circumstàncies; no ens hem de conformar amb unes relacions superficials i buides de contingut; hem de volar alt i contemplar la realitat actual amb interès per transformar-la proposant processos de millora entre les persones properes i llunyanes. Hem de tenir la mateixa mirada de Crist a dalt de la creu oferint el perdó i obrint el cor a la misericòrdia.

Us voldria transmetre la impressionant grandesa de la celebració de la Setmana Santa. L'actualització, un any més, dels últims dies de Jesucrist possibilita, pel seu sofriment i consegüent salvació de la humanitat, un radical canvi de la nostra vida. És un canvi personal i alhora un canvi comunitari. La tradició del nostre poble recull una manifestació col·lectiva de fe i de religiositat popular. No volem quedar-nos només en els vestits i els recorreguts de carrer. Us convido a participar de manera activa en alguna de les moltes germanats, confraries i associacions que ens impulsen a interioritzar i viure amb coherència el que celebrem.

Un últim desig per compartir amb vosaltres: que acudiu als actes litúrgics de les vostres parròquies i viviu intensament en comunitat el misteri de Jesucrist.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

El voluntariat sènior de Càritas es troba per seguir formant-se

Aquest dimarts 15 de març ha tingut lloc una nova trobada del grup de voluntariat sènior, en un espai que ha servit per compartir les experiències i formar-se de nou en aquesta etapa, posterior al moment més dur de la pandèmia de la Covid-19.

La tarda ha servit per parlar dels somnis que l'entitat encara té per complir, sent les persones grans, també, protagonistes de la transmissió dels valors i les accions de l'entitat envers la societat. La trobada ha finalitzat amb la celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Salvador Giménez, on s'ha tingut un record especial per a totes les per-

sones voluntàries de Càritas que durant aquests mesos ens han deixat.

Amb una quarantena de participants, la jornada ha començat amb la presentació per part del Delegat diocesà, Joan Carles Nicuesa, i la voluntària responsable del programa, María Dolores Cabello, que han donat entrada a un treball individual en què les persones voluntàries han dut a terme una tasca de reflexió al voltant de paraules vinculades tant al voluntariat com a Càritas.

Els mots han estat: respecte, generositat, acollida, esperança, gratitud, tendresa i empatia. En l'eucaristia, que ha conclòs la trobada, s'ha ofert

un cartell amb totes les paraules que s'han tractat en el treball en grup i s'ha presentat el símbol de la llum, escenificat amb diverses espelmes enceses amb els noms de les persones que havien estat vinculades a Càritas diocesana de Lleida.

Càritas Lleida

CERCA DE VOSOTROS

Se acerca la Semana Santa

Queridos diocesanos:

A todos nos alegra poder volver a la normalidad de la vida ordinaria. La situación producida por la pandemia alteró muchas costumbres de nuestra sociedad y también produjo variaciones en nuestras vidas tanto en lo personal, como en lo profesional y familiar. Afectó a todos los sectores sociales. Fue muy intensa la repercusión en los hospitales y residencias de mayores. Seguramente nuestra generación no había vivido una situación similar que nos ha conmocionado de forma profunda y mayoritaria. Parece superada la situación.

Dentro de esa llamada normalidad social a la que tendíamos, nos ha sorprendido en las últimas semanas la irrupción de una tragedia en el centro de Europa que se lleva por delante miles de muertos y enorme cantidad de edificios y ciudades destruidas. Se trata de la invasión de Ucrania por parte del ejército de Rusia. Dos naciones vecinas que han tenido un hermanamiento en el pasado no exento de unas relaciones convulsas y que se han visto abocadas a soportar la aniquilación de la una sobre la otra. Parece que ya no sabemos distinguir entre normalidad y lo extraordinario que acontece de modo imprevisto o no pretendido. Casi siempre lo segundo se tiñe de sufrimiento, de sangre y de soledad mientras que lo primero se asienta en la rutina y en la tranquilidad.

Hace falta que los cristianos apliquemos en todo momento lo que con tanta claridad nos propone Jesucristo: la compasión y la misericordia. Necesitamos sentir desde lo más profundo lo que se acerca a los sentimientos de los demás basados en el amor sin condiciones y sin exclusiones. La Pasión y Muerte del Señor nos sitúa ante la realidad de nuestras provocaciones contra los demás, ante las maldades cometidas. Su misma Resurrección nos permite afirmar el triunfo de la bondad y de la vida sobre el pecado y la muerte. Todo queda asumido en la persona de Jesús, todo encuentra su explicación, todo lleva a superar los odios y a realizar el contenido del Sermón de la Montaña con paráfrasis y explicaciones de muchos que lo han meditado y nos ofrecen sus propias reflexiones: «Benedicid a los que os persiguen, no maldigáis. Alegraos con los que se alegran, llorad con los que lloran... sin devolver a nadie mal por mal... No te dejes vencer por el Mal, antes bien, vence al Mal con el Bien». Sed misericordiosos y encontraréis misericordia.

Algunos preguntarán cómo llevar a la vida diaria estos consejos y mandatos evangélicos. Y la respuesta camina siempre en la misma dirección, actuando con el estilo de Jesús. A Él mismo le hemos de pedir coraje, convicción y esperanza de que sólo así conseguiremos un trato de hermanos. No aceptemos con resignación que ese modo de proceder resulta imposible en determinadas circunstancias; no nos conformemos con unas relaciones superficiales y vacías de contenido, volemos alto y contemplemos la realidad actual con interés por transformarla proponiendo procesos de mejora entre las personas cercanas y lejanas. Tengamos la misma mirada de Cristo en lo alto de la cruz ofreciendo el perdón y abriendo el corazón a la misericordia.

Desearía transmitir a todos vosotros la impresionante grandeza de la celebración de la Semana Santa. La actualización, un año más, de los últimos días de Jesucristo posibilita, por su sufrimiento y consiguiente salvación de la humanidad, un radical cambio de nuestra vida. Es un cambio personal. También un cambio comunitario. La historia de nuestro pueblo recoge una manifestación colectiva de fe y de religiosidad popular. No queremos quedarnos sólo en los vestidos y recorridos callejeros. Os invito a participar de forma activa en alguna de las muchas hermandades, cofradías y asociaciones que nos impulsan a interiorizar y a vivir con coherencia lo que celebramos. Un último deseo para compartir con todos, que acudáis a los actos litúrgicos de vuestras parroquias; viviréis intensamente en comunidad el misterio de Jesucristo.

Con mi bendición y afecto,

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

La Congregació de la Sang prepara la processó del Sant Enterrament

La Junta de la Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist de Lleida, després de dos anys de no poder dur a terme les activitats del temps Quaresmal i de la Setmana Santa com a conseqüència de la pandèmia, ha pres l'acord de celebrar novament els tradicionals actes del Quinari i la Processó del Sant Enterrament.

Pel que fa al Quinari en honor del Crist Jacent i la Mare de Déu de la Soledat, titulars de la Congregació, ha tingut lloc a l'Església de la Puríssima Sang, del dilluns 28 de març al divendres 1 d'abril. Tots els dies a les 8 de la tarda, Santa Missa i res del Quinari. El darrer dia del Quinari, la Missa fou presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez Valls, i solemnitzada per la Coral Units pel Cant. Així mateix, del 2 al 13 d'abril (Dimecres Sant), hi haurà exposats a l'Església de la Puríssima Sang, els elements processionals i passos de la Processó del Sant Enterrament.

El Divendres Sant, a les 5 de la tarda, tindrà lloc la tradicional cercavila de l'esquadra romana dels Armats de la Sang. A les 9 de la nit sortirà de l'Església de la Sang la solemne processó del Sant Enterrament.

Pelegrinatge d'espiritualitat i natura de Vida Creixent

El dia 10 de març, ben assolat i ple de color, gent de Vida Creixent del bisbat vàrem arribar a Aitona, capçalera per uns dies d'una immensa catifa de color rosa en la florida dels fruiters. Érem unes quaranta-cinc persones. Passejada entre els presseguers, encís, fotos i pujada a l'Ermida de Sant Joan de Carratalà, balconada oberta a la immensa

plana florida i visita a l'antiga església romànica. Vàrem entonar tots junts el *Càntic de les criatures* de sant Francesc.

Tot seguit visitàrem la Cova del Pare Palau. Allí en clima de silenci i pregària, assaborírem la pau i l'espiritualitat del lloc. Hi vàrem entrar devotament en petits grups. Tot plegat, una bona preparació per a l'Eucaristia que seguida-

ment baixàrem a celebrar a l'Església parroquial de Sant Antolí d'Aitona. Amb una càlida acollida del rector Mn. Pau i alguns col·laboradors parroquials iniciàrem la celebració. S'hi respirà una crida a la confiança suggerida per les lectures bíbliques de la missa en aquest context tens i dolorós de la guerra a Ucraïna.

No podíem marxar d'aquella beneïda terra sense atansar-nos al Monestir d'Avinyana. Després de l'*Hora dels adéus*, tots els assistents vàrem rebre l'obsequi d'un lot amb quatre esplèndides pomes del país.

És just reconèixer l'acollida de les Germanes Carmelites Missioneres a la Cova del Pare Palau i la participació de la comunitat parroquial d'Aitona.

Vida Creixent-Lleida

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

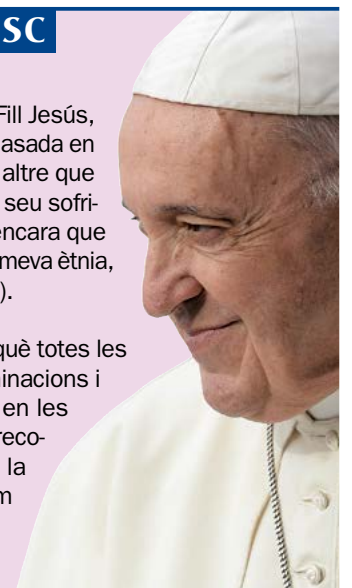

@Pontifex: «Davant la nostra fragilitat, el Senyor no retrocedeix. No roman en la seva beata eternitat i en la seva llum infinita, sinó que es fa pròxim, es fa carn, descendeix a les tenebres. Heus aquí l'obra de Déu: venir entre nosaltres» (2 de gener).

@Pontifex: «Quants malalts i quantes persones ancianes viuen a les seves cases i esperen una visita! El ministeri de la consolació és responsabilitat de tot batejat, conscient de la paraula de Jesús: "Vaig estar malalt i em van visitar" (Mt 25,36)» (4 de gener).

@Pontifex: «Donant-nos al seu Fill Jesús, Déu ens ofereix una fraternitat basada en l'amor real, capaç de trobar a l'altre que és diferent a mi, de compadir el seu sofriment, d'acostar-se i cuidar-lo, encara que no sigui de la meua família, de la meua ètnia, de la meua religió» (4 de gener).

@Pontifex: «Preguem junts perquè totes les persones que sofreixen discriminacions i persecucions religioses trobin en les societats en les quals viuen el reconeixement dels seus drets i de la dignitat que neix del fet que som germans i germanes» (4 de gener).

Josep Maria Forné reflexiona sobre la fraternitat i la política

Josep Maria Forné va impartir, el dijous 10 de març, la conferència «Ofertir la fraternitat: la política» dintre del cicle organitzat per l'IREL. Forné va començar definint fraternitat com «la relació d'afecte i confiança que es considera pròpia de germans».

Forné va recordar cinc tradicions que han reflexionat sobre la fraternitat: els estoics, el cristianisme, la il·lustració, el comunisme i el liberalisme. Segons Forné «el descobriment dels estoics és que el món és racional, té un ordre. A això es refereix Heràclit quan parla de "l'ordre lògic del món"». Segons el ponent, els estoics destaquen que «tots els humans compartim aquest "logos" i tots som de la mateixa família, considerant l'altre com un germà». Forné va continuar recordant que el cristianisme considera que tots els humans són fills de Déu, fills d'un mateix pare, «compartint aquesta filiació, que ens uneix als altres humans». «La idea de fraternitat reflexa que tots compartim una mateixa dignitat.»

A la il·lustració, Forné va recordar la idea de fraternitat de Rousseau. La proposta de Rousseau és que «hem de triar entre tots i la sobirania és el poble, i aquesta és la base de la democràcia liberal», va dir Forné. El ponent va destacar que segons la il·lustració «tot el conjunt social coincideix en el mateix objectiu, és a dir que som capaços de fer com a propis, els interessos dels altres». Va reiterar que «Rousseau proposa aconseguir una acció política en què no queda cap interès de ningú fora de l'acció política». La quarta tradició és el comunisme, «amb la camarderia del comunisme triomfa la idea de la voluntat general». «Ningú queda al marge perquè, segons el marxisme, s'ha superat la lluita de classes». I la cinquena tradició és el liberalisme, «on tots compartim uns drets humans».

A continuació, Forné va destacar que la fraternitat ens aporta cohesió

social, solidaritat, arbitratge, i el lideratge del conjunt social cap al bé comú. En relació amb la cohesió social, va destacar que «som diversos culturalment, racialment i de creença, per això hem de mirar que no tot sigui dispar per viure en societat». La solidaritat, segons Forné, és «fer-se càrrec de la sort de l'altre». Per això, el ponent va reivindicar els drets socials, «al mateix nivell que el dret a la salut o a l'educació». «Fer-se càrrec de la sort de l'altre requereix un mínim d'idea que els altres comparteixen amb mi.»

En relació amb l'arbitratge va destacar que «el polític ha d'arbitrar el conflicte d'interessos, entenent que tots els interessos són legítims». Forné va destacar que el lideratge del conjunt social cap al bé comú és la millor forma de fer política. «La societat no és vista com un conjunt d'individus, sinó com a òrgans, membres d'un cos, de manera que tots sabem que la mala salut d'un òrgan afecta a tot el cos», va dir.

Josep Maria Forné va recordar que hi ha dues maneres d'entendre la política com a un arbitratge d'interessos o com la recerca d'un lideratge

pel bé comú. El ponent va destacar que «l'encíclica *Fratelli Tutti* reivindica la política vista des del bé comú». En aquest sentit, va proposar «oferir la fraternitat des de la política que és capaç de l'arbitratge i el lideratge social pel bé comú».

Forné va destacar que entre els diferents tipus d'amor (eròtic, amical i caritatiu), l'amor caritatiu, «és aquell en què no només busco el bé sinó que vull el bé en aquell que em vol el mal». «Les dues formes d'acció política, l'arbitratge i el lideratge pel bé comú, són compatibles», va dir.

«L'ofertir de la fraternitat a la política no només busca no fer el mal a l'altre, sinó fer el bé a l'altre, ja sigui algú amb qui em sento vinculat, o algú amb qui no em sento vinculat, però a qui reconec i comparteixo coses». «Aconseguir que la política sigui això seria aconseguir que el món visqui d'una altra manera de la qual està vivint ara, i si això prové d'una font o d'una altra, d'una idea més lliberal, més marxista, més cristiana és igual, benvingut sigui perquè el món s'ho mereix», va cloure.

Podeu veure el vídeo en aquest enllaç: <https://youtu.be/K-kALjiUTUI>

REFLEXIONS

La Mare que neteja el culet al nen

Fa tants anys que ens han parlat de Déu que segur que li heu posat cara. La barba blanca i la seva edat avançada són els grans atributs en l'iconografia divina. Avui us vinc a trencar el motllo i us proposo contemplar Déu com una mare netejant el culet del seu nadó després que s'hagi fet caca.

Em sembla que no trenco cap tabú ni caic en cap sacrilegi. La imatge de la mare que li treu la caca al nadó depura tendresa. Amb quina delicadesa s'esmerça en deixar net l'infant i amb quina delicadesa l'alleuja de la incomoditat. La mare se sobreposa a la pudor que l'ofèn quan obre el bolquer. Tant se val, com si no la sentís.

Des d'un primer instant, el nen li mostra a la mare el seu profund agraïment per aquest gest humil. Un agraïment profund que roman al llarg dels anys. Quan percebem a Déu fent això amb nosaltres trobem molts més motius per confiar en Déu i posar-nos a les seves mans perquè faci en nosaltres la seva obra de neteja. El fet d'haver estat netejats i cuidats per Déu, tantes i tantes vegades, ens apropa a aquesta Mare dolça. I és que som fills seus.

No hi ha cap mare que vagi comptant quantes vegades ha hagut de canviar els bolquers al fill. Tampoc Déu no ha comptat mai les vegades que ens ha hagut de netejar. El perdó de Déu és incondicional i no porta el compte de les vegades que ens hem fet caca.

Permeteu-me que no entri en la controvèrsia de si ha de ser la mare o el pare qui canviï el bolquer, però no hi ha ningú com la mare que li mostri més tendresa al fill. Per tant, no ens ha de fer res que Déu pugui ser la Mare. Així és l'Amor de Déu: maternal.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jo 8, 12-20]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona set-

mana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3,52-56 / Jo 8,31-42]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat.

7. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jo 8,51-59]. Sant Joan Baptista de la Sa-

lle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev. fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.; sant Amanci; sant Dionís.

9. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10-13 / Jo 11,45-56]. Santa Maria

de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ Diumenge vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setmana) [Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23,56 (o bé, més breu: 23,1-49)]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, màrtir.

Diumenge V de Quaresma (C)

COMENTARI

«Tampoc jo no et condemno. D'ara endavant no pequis més»

Una de les escenes més boniques de l'Evangeli és la que llegim avui. Es tracta d'una dona sorpresa cometent adulteri: la culpa és clara. I ara, els mestres de la Llei i els escribes volen que Jesús es pronunciï. Com ells s'encarreguen de recordar Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. Què dirà Jesús? El mateix evangelista subratlla que li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Si diu que no s'han d'apedregar es posa clarament contra Moisès; i si diu que sí, tota la seva fama de bondados i amic dels pecadors se'n va en orris. Però Jesús troba una tercera via que sorprèn a tots: Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres. Abans d'acusar els altres hem de mirar si nosaltres no som tan pecadors com ells. I aquí, almenys van ser sincers: S'anaren retirant l'un darrere l'altre: van reconèixer el seu pecat. I ara Jesús, l'únic innocent, l'únic que podia apedregar-la pregunta si algú l'ha condemna i en dir que no, ell afirma clarament: Tampoc jo no et condemno. Jesús sap que ha pecat per això li diu: Ves-te'n i d'ara endavant no pequis més. Però ell no ha vingut a condemnar sinó a salvar, a fer possible la conversió, a donar una nova oportunitat de triar el bé. L'amor és perdonar, alliberar del pecat, donar una nova esperança. En aquest sentit podem entendre les paraules de la primera lectura: No recordeu més els temps passats, les coses antigues: estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer. La cosa nova és l'infinít amor de Déu fins i tot als pecadors i que s'ha fet real i concret en Jesús. Pau ens convida a perdre tot avantatge a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. El meu desig és conèixer Crist. Això vol dir deixar la vellura de voler condemnar els altres i, en canvi, saber perdonar com Jesús, iniciar un món nou on regna el perdó i una vida nova. Aquest és el camí de Jesús: és també el nostre? Si realment volem un món sense pecat, desfem-nos primer del nostre pecat!

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui feu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud perquè begui el meu poble, que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.»

► Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he vingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols soc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn, i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint amb la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 43,16-21)

Esto dice el Señor, que abrió camino en el mar y una senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, la tropa y los héroes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino en el desierto, corrientes en el yermo. Me glorificarán las bestias salvajes, chacales y avestruces, porque pondré agua en el desierto, corrientes en la estepa, para dar de beber a mi pueblo elegido, a este pueblo que me he formado para que proclame mi alabanza».

► Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos:

Todo lo considero pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo considero basura con tal de ganar a Cristo y ser hallado en él, no con una justicia mía, la de la ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe. Todo para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, con la esperanza de llegar a la resurrección de entre los muertos. No es que ya lo haya conseguido o que ya sea perfecto: yo lo persigo, a ver si lo alcanzo como yo he sido alcanzado por Cristo.

Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Solo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, hacia el premio, al cual me llama Dios desde arriba en Cristo Jesús.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba.

Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?». Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo. Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra». E inclinándose otra vez, siguió escribiendo.

Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y quedó solo Jesús, con la mujer en medio, que seguía allí delante.

Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores?; ¿ninguno te ha condenado?». Ella contestó: «Ninguno, Señor». Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más».